

holdt med straffelovens § 23. Sager om psykisk tortur har ikke foreligget til afgørelse her i landet, men også sådanne forhold vil kunne rammes af en passende streng straf efter de gældende bestemmelser i straffeloven. Det vil således ikke være påkrævet at vedtage lovændringer med henblik på at sikre overholdelse af art. 4 her i landet, men justitsministeriet har fundet det naturligt at lade straffelovrådet overveje en ændring af straffelovens §§ 244-246 med hensyn til psykisk tortur i forbindelse med rådets igangværende overvejelser om en revision af disse bestemmelser.

Artikel 5 pålægger deltagerstaterne at træffe foranstaltninger til at sikre deres straffemyndighed over de i art. 4, jfr. art. 1, nævnte forhold, når handlingen er begået på statens territorium eller ombord på et skib eller fly, som er indregistreret i den pågældende stat, når lovovertræderen er statsborger i staten, eller, såfremt det anses for hensigtsmæssigt, når offeret er statsborger i den pågældende stat.

Endvidere skal i henhold til *stk. 2* statens straffemyndighed omfatte alle sager, hvor lovovertræderen befinder sig på statens territorium, uanset hvor torturen har fundet sted, og den pågældende ikke udleveres til en stat, som har den fornødne straffemyndighed, jfr. art. 8, (princippet om enten at udlevere eller straffe, »aut dedere, aut judicare«). Den gældende straffelovs bestemmelse om dansk straffemyndighed, §§ 6-8, opfylder nu dette krav, efter vedtagelsen af lov nr. 322 af 4. juni 1986 om ændring af straffelovens § 8 m.v.

Ifølge *stk. 3* udelukker konventionen ikke retsforfølgning efter (videregående bestemmelser i) national ret.

Efter *artikel 6* påtager deltagerstaterne sig at tage en person, som påstås at have begået tortur, i forvaring, eller træffe tilsvarende lovlige foranstaltninger for at sikre hans tilstedeværelse, når den finder, at omstændighederne tilsiger dette. Sådanne foranstaltninger må ikke fortsætte længere end nødvendigt for at muliggøre strafferetlig retsforfølgning eller udlevering. Bestemmelserne i retsplejelovens § 762 og § 765 om varetægtsfængsling og varetægtsurrogater giver mulighed for at varetægtsfængsle eller træffe visse andre mindre indgribende forholdsregler over for personer, bl.a. når der er begrundet mistanke om, at de pågældende har begået en lovovertrædelse, som er undergivet offentlig påtale, såfremt lovovertrædelsen efter loven kan medføre fængsel i 1 år og 6 måneder, og der herudover foreligger flugtrisiko, gentagelsesrisiko eller risiko for, at den pågældende vil vanskeliggøre forfølgningen. Tortur er så alvorligt et for-

hold, at det vil være omfattet af bestemmelser i straffeloven, som har strafferammer, der vil muliggøre varetægtsfængsling efter retsplejelovens § 762 eller forholdsregler efter § 765 med henblik på retsforfølgning her i landet eller med henblik på udlevering til retsforfølgning i udlandet, jfr. udleveringslovens § 13.

Ifølge *stk. 2* skal staten øjeblikkelig foretage en undersøgelse af de faktiske forhold. Efter retsplejelovens § 742, stk. 2, påhviler det politiet at iværksætte efterforskning, når der er rimelig formodning om, at et strafbart forhold, som forfølges af det offentlige, er begået.

Enhver person, som undergives foranstaltninger i medfør af *stk. 1*, skal have bistand til øjeblikkeligt at kontakte sit hjemlands repræsentation, jfr. *stk. 3*. Det må herved forudsættes, at den pågældende ikke udtaler sig imod at blive bragt i kontakt med hjemlandets repræsentation.

De stater, som i medfør af art. 5, stk. 1, måtte have straffemyndighed i sagen, skal uden ophør orienteres om forvaringen og de omstændigheder, der begrunder frihedsberøvelsen, samt om resultatet af den i *stk. 2* omtalte undersøgelse.

En person, der er mistænkt for at have begået tortur skal af den deltagerstat, under hvis jurisdiktion, vedkommende befinder sig, enten overgives til de kompetente myndigheder til retsforfølgning eller udleveres med henblik på retsforfølgning, jfr. *artikel 7*. Den pågældende skal sikres en retfærdig behandling.

Artikel 8 pålægger deltagerstaterne at muliggøre udlevering af personer, som har begået tortur. De lovovertrædelser, som nævnes i *artikel 4*, er af så alvorlig karakter, at der vil være mulighed for at udlevere gerningsmændene i overensstemmelse med bestemmelsen i *artikel 8, stk. 1*, jfr. udleveringslovens § 3.

Udleveringsloven giver også i øvrigt mulighed for at opfylde de forpligtelser, som er anført i *artikel 8, stk. 2-4*.

Efter *artikel 9* skal deltagerstaterne yde hinanden den fornødne retsbistand i forbindelse med strafforfølgning af torturhandlinger.

Artikel 10 indeholder bestemmelser om undervisning og oplysning vedrørende forbudet mod tortur, især i relation til personale, som har at gøre med frihedsberøvede personer. Iflg. *stk. 2* skal forbudet optages i de retningslinier, som gælder for dette personales virksomhed.

Forpligtelsen til i regler eller instrukser for offentligt ansatte m.v. at gengive forbudet mod tortur er efter danske forhold så selvfølgelig, at den formentlig i de fleste forskrifter må anses for at